

komme til at foretage Reiser paa flere Mil, og det er efter min Formening meget uheldigt, da det er en Forretning, som stadig er uden Lønning. Jeg vilde anse det for heldigt, om Amtmanden var henvist til at tage af den Kommunalbestyrelses Medlemmer, som bor nærmest ved det Sogneraad, som ikke kan behandle Sagen. Man vil da have undgaet det, at Bedkommende kunne blive nødsagede til at reise langt. — Med Hensyn til Vdringsforslagene da er jeg ikke fuldstændig enig med de ærede Forslagsstillere. Punkt I kunde jeg være tilfreds med, forsaavidt der var givet Klageren og Modparten lige Ret, men det er der efter min Formening ikke. Klageren har Fordelen, men Modparten kan ikke paa samme Maade komme til sin Ret. Forsaavidt dette kunde forandres saaledes, at de kunde komme til at staa lige og faae lige Indflydelse, kunde jeg gaa med dertil, og kunde det rettes til 3die Behandling, vilde jeg give det min Stemme. Punkt II derimod er jeg ikke saa nær ved at kunne hylde. Det er navnlig med Hensyn til Bekjendtgørelsesmaaden. Jeg tror nemlig ikke, at det er tilstrækkeligt, at det bliver bekjendtgjort ved Kirkestævne. I følge Lovgivningen kan man ikke paalægge Nogen, at han skal besøge Kirken, og vedkommende Klager eller Klageren kunne ikke vide, naar et Sogneraad eller Byraad bestemmer at lade det bekjendtgjøre, og som Følge deraf vilde de Vedkommende være udsatte for at blive underrettede derom temmelig sent, og det er mindre behageligt. Jeg holder for, at Bekjendtgørelsen tillige maa ske vidnefast, og jeg antager da, at Punkt II i Vdringsforslagene er overskødt, thi efter Lovforslaget bliver Sagen at behandle i Henhold til § 7 i Loven af 14de April 1865, og den Bekjendtgørelsesmaade, som i § 7 er bestemt, er efter min Formening langt at foretrække for den, som bestemmes her ved Punkt II i Vdringsforslaget. Efter § 7 skal det nemlig ske vidnefast. Med Hensyn til det sidste Stykke i Punkt II i Vdringsforslaget angaaende Reisegodtgørelse skal jeg indrømme, at da Amtmanden har Lov til at bestemme hvilket som helst Sogneraad, er jeg tilbøjelig til at stemme for, at der i Tilfælde af Lange Reiser bliver tillagt Reisegodtgørelse. Jeg vil saaledes kunne stemme for det sidste Punkt i Vdringsforslaget, hvormod jeg ikke kan stemme for det første Stykke i Punkt II, og heller ikke for det første Vdringsforslag. Med Hensyn til Underændringsforslaget da gaar det nærmest ud paa, at § 2 i Lov af 14de April 1865 bliver at benytte paa en ganske anden Maade, end den hidtil er bleven brugt, thi medens det hidtil i følge Loven har været paalagt Klageren selv at sørge for, at det blev bekjendtgjort for Vedkommende, bliver det for Fremtiden paalagt Sogneraadet. Jeg kan ikke se, hvorfor det skulde paalægges Sogneraadene. Jeg anser i Grunden dette Underændringsforslag for at have mindre Betydning og være mindre paa

sin Plads, og jeg vil saaledes ikke kunne give det min Stemme.

M. Pedersen: Jeg kan ikke give den ærede Minister Ret i, at Vedtægelsen af dette Vdringsforslag under Nr. 2 om Bekjendtgørelsen skulde være det samme som at foretage en Revision af Loven af 14de April 1865. Det er jo dog et ganske ekstraordinært Tilfælde, der har fremkaldt denne Lov, og den ærede Minister vil vist nok indrømme mig, at saadanne ekstraordinære Tilfælde, hvori Loven kan benyttes, sjældent indtræffe. I det Tilfælde, som har fremkaldt denne Lov, var en Bei udlagt ved Udfiskning til Brug for alle Beboerne i Sognet uden Undtagelse, baade Gaardmænd og Husmænd, og den Enke, som gav Anledning til, at Lovforslaget kom frem — hendes Gaard var brændt og blev flyttet ud paa Marken — havde derefter ingen anden Bei at benytte end den, som var udlagt ved Udfiskning fra Byen ud til en Mose. En saadan Bei benyttes af alle de Andre i Sognet kun om Sommeren, naar den er tør til enhver Tid, medens den enkelte Beboer, som af Herstabet udtrykkelig har faaet Befaling til at flytte derud, er henvist til at benytte den til enhver Tid, ikke alene om Sommeren, men ogsaa om Vinterdage, da den er aldeles ufremkommelig; derfor finder jeg nu, at det er uretfærdigt, at den vedkommende enkelte Beboer, der nødvendig benytter en saadan Bei, skulde være saa godt som ene om at vedligeholde den for alle de Andre, og et saadant Tilfælde er det, der har fremkaldt denne Lov. Men naar saa er, naar Alle ere interesserede i Veiens Vedligeholdelse, kan man ogsaa være vis paa, at det i Forveien er meget mere bekjendt, end naar der f. Ex. skal betales Skatter, som den ærede Minister nævnte, og derfor mener jeg, at det ikke kan træde hindrende i Veien, at Bekjendtgørelsen sker paa den foreslaede Maade; det skulde jo kun finde Sted, hvor det er overladt til Amtmændene at lade et andet Sogneraad behandle og afgjøre Sagen, men ikke hvor kun Enkelte ere interesserede. Jeg tror, at det er mindre Kjendskab til disse Fæsteforhold, der gjør, at der er Uvillie tilfede imod at lade Bekjendtgørelsen ske paa den foreslaede Maade. Jeg vil derfor fremdeles fastholde mit Vdringsforslag, endskjøndt der kun er liden Udsigt til — det indser jeg nok — at det bliver vedtaget. Med Hensyn til det ærede Medlem for Hjørving Amts 1ste Valgkreds (S. Andersen), som sagde, at den foreslaede Bekjendtgørelse alene skal kunne ske ved Kirkestævne, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der staar: „og paa anden i Sognet brugelig Maade.“

Thorup: Jeg kan erkjende den ærede Ministers Opsættelse af Loven af 1865 § 5 Post 5 for rigtig, men jeg tror ogsaa, at mange Mænd have reist langt over en Mil uden nogensinde at